

Naar der maaske nu i Øjeblikket ikke her i Salen og endnu mindre oppe i den anden Sal vil være et Flertal for at gennemføre dette Lovforslag, som vi have den Ære at fremsætte, saa er en af Grundene den, at der staar ikke bag denne Sag, som vi nu rejse, en stor offentlig Mening, der har ikke været Adresser fra disse Enker, hverken med 10,000, 30,000 eller 100,000 Underskrifter. Dansk Kvindesamfund har ikke paa sin Kongres taget dette Spørgsmaal op, de bestaaende Overklassekvindeforeninger have ikke beskæftiget sig dermed. De Adresser, der have været fremme fra Kvindernes Side, have været af en ganske anden Natur. Jeg erindrer forskellige Kvindeadresser. Jeg erindrer en Adresse fra, jeg tror omkring 100,000 Kvinder, der fordrede Politiforanstaltninger overfor det tiltagende Vagabond- og Bølleuvasen, som der skulde være. Der var nu egentlig ikke nogen Tiltagen af dette Uvæsen, saa det var egentlig ikke ganske nøjagtigt, hvad man her krævede, men man henviste til, at der var mellem Aar og Dag adskillige Kvinder, som blev lemlæstede, som blev slaede ihjel. Jeg tænker: Men hvad betyder det alligevel? Hvad betyder det mod de Tusinder af Ofre, som Sulten slaar ihjel? Hvad betyder det mod de Tusinder af Børn, der hvert eneste Aar dø som Følge af mangelfuld Pleje, af mangelfuld Ernæring, fordi vi ikke gøre vor Pligt? Man kan jo kalde det, hvad man vil, man kan kalde det Mord, forøvet af et Samfund, der ikke stiller sig solidarisk med alle sine svage og værgeløse Medlemmer, solidarisk i den Forstand, at man ikke taaler at nogen gaar til Grunde, at man ikke tillader et Drab, tillader, at Børn dø, som ikke behøvede at dø, men siger: Vi ville forhindre det. Det var en stor Sag for Kvindeorganisationerne at tage sig af. De have ikke gjort det. De eneste, der have rørt ved denne Sag, ere Arbejdernes kvindelige Foreninger, og heller ikke de have i tilstrækkelig Grad kunnet præge den offentlige Mening. En offentlig Mening har ikke dannet sig om denne Sag, men Sagen er i sig selv retfærdig nok, der behøver ikke at staa nogen bag ved. Vi vide i alt Fald, at bag ved det Lovforslag, vi her have Lejlighed til at fremsætte, staa alle vore Enker, og der staar sammen med Enkerne hele det danske Socialdemokrati. De 93,000 Vælgere, der sidste Gang stemte paa Socialdemokratiet, have gjort det bl. a., fordi de vilde, at det skulde blive Lov, og hvis man slaar det ned fra Aar til Aar,

ville de 93,000 Vælgere blive til 150,000 og 200,000, og den Dag, de ere de 200,000, saa er det Lov. Men det skulde gerne være det forinden, og det vilde geraade den Bondestand, som har faaet Magten, til uvisnelig Ære, om den vilde sige: Enkernes Sag er ogsaa vor Sag, det er ikke alene jeres Sag, Arbejderpartiets, Socialdemokratiets, men det er ogsaa vor Sag. Ja, jeg ved de Mænd indenfor Højre og indenfor Venstre, der tænke saadan, det er enkelte, men som Masser betragtede staa Partierne endnu saadan, at dette Forslag vil møde Modstand, hvad vi ville erfare under denne Debat.

Imidlertid, jeg haaber, at det Udvalg, der forhaabentlig bliver nedsat om denne Sag, paa Grundlag af de Oplysninger, det faar om Enkernes og de faderløses Stilling, vil finde, at der er den størst mulige Grund til straks at gaa i Vej med at gennemføre Lovgivningsforanstaltninger, og saa haaber jeg, at naar Udvalget kommer tilbage med sin Betænkning, vil der alligevel være et Flertal, som kræver, at vi skulle gaa i Gang med at løse denne Sag. Med de Ord skal jeg anbefale det Forslag, jeg paa mit Partis Vegne har haft den Ære at forelægge her i Salen.

Indenrigsministeren (Berntsen): Den Tanke, der ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag, Tanken om, at det offentlige bør yde Støtte til Enker, som have uforsørgede Børn, uden at saadan Støtte har Fattighjælps Virkning, er en Tanke, der har min fulde Sympati, og jeg vil med Glæde yde min Medvirkning til, at man fik en Lovgivning, der paa den mest praktiske og hensigtsmæssige Maade ordnede dette Forhold. Tanken er jo ikke ny, den er drøftet i Blade og Tidsskrifter og paa Møder her i Landet i de senere Aar, og de store internationale Arbejderforsikringskongresser, der ere holdte omkring i Europa i de senere Aar, sidst i Fjor i Rom, have drøftet Spørgsmaalet, og det kommer paa Dagsordenen ved den internationale Kongres, der vil holde Møde her i København næste Sommer.

Alle erkende, at her er et Forhold, der trænger til Lovgivningsmagtens Paaagtning. Vor sociale Lovgivning har jo ikke befattet sig videre med Enkeforsørgelse. Alderdomsforsørgelsesloven kommer kun de ældre, dem over tres Aar, til gode, men de Enker under 60 Aar, der staa med uforsørgede Børn, staa jo i mange Maader ret vanskeligt og hjælpeløst, og hvis den private Godgørenhed ikke